

virágokat, szalagokat . . . Egy hajtút . . . a hajából . . . Azt is . . . Már csak a fénykép volt hátra. Percekig forgatta a kezében s nem merte megnézni.

Ó, hányszor lepte meg az éjtszaka e mellett a fénykép mellett, hány édes álom s szerelmes tiszta gondolat fűződik hozzá! Jaj, ha most meglátná annak a kacagó, tengerszemű, szőkefürtű leánynak a képét: leroskadna előtte, elhagyná minden ereje, papírt venne elő s már most, ebben a percben megírná azt a levelet, amely hat esztendeje megírva áll a lelkében . . . Ha most meglátná a képét, azt a huncutul mosolygó angyalarcot: hazugságnak, egy bortól megmámorosodott fejű, megcsalt szerelmes üres bosszújának tartaná mindazt, amit Miklós a kávéházban elbeszélt . . .

Balázs eddig sohasem tudott erős lenni. Nádszál volt, minden szélnek könnyen hajló. S ha eddig nem, most erősnek kellett lennie. «A többieknek a zsákmánya volt, — a végzetük lett . . .» Ő csak a kezét érintette áhítatos csókkal, — neki kell, hogy menekvése legyen . . .

És a menekvés reménye erőssé tette. Kihúzta a képet a borítékból s anélkül, hogy ránézett volna, bedobta a tűzbe. Estében a kép feléje villant. Csak egy pillanatra . . .

Ám ez a pillanat elég volt arra, hogy Balázs meglássa: az az ártatlan angyalarc iszonyatosra torzult! Szemei gyilkos kék lángban cikáztak, szája kétségbeesett kacagásra görbült, hajfürtjei, selymes, szőke hajfürtjei helyett aranykígyók tekerőztek a fején . . . Júlia arca egy démon arca volt: Meduza arca.

Bisztray Gyula.

ELTÉVEDT LEÁNY.

*Egy lányt láttam, tövisek közt futott,
utat vágott, gonosz fákhöz jutott,
furcsa, megdermedt törzsű fákhöz ért,
elfáradt, fázott, vissza még sem tért.*

*Az ilyen fákon sosem nőnek lombok,
meredten állnak, szörnyű, barna csonkok,
gyermekmesében imbolyognak néha,
vagy álomban és titokzatos néma,
elködlő tájon ringnak messze, messze.*

*Az ilyen fák között lakik az este
és itt törik meg minden akarát
az elvarázsolt furcsa fák alatt.*

*Futott a lány tövisek közt szegény,
haja kígyóin meg-meggyúlt a fény
és lágyan átsuhant a homlokára.
S mert minden útnak szörnyű itt az ára,
két gyöngye ifjú lába csupa vér volt,
vékony, remegő vállán csúnya kék folt.*

*Bent vert a szíve sűrű szárnyveréssel,
mint kiskalamb, ha vércse rácsap éjjel.*

*Ó, néha mégis mosolyogva lépett
és néha fénylő arccal Napba nézett,
este az erdőn halkan énekelt még
és reggel halva lelétek.*

M. Juhász Margit.

AHOL A PIPACS NYIT . . .

*Nem ide való vagy, ahol a gyarak
pokoli zengésű kürtő ajkukon
fekete füstöt, üszköt dobálnak.*

*Kalászos tájak városa érlett . . .
napfényes utcáin versenyt futottál
a langyos, akácillatú déli széllel.*

*A lány itt feketecédrus, aki nem fél
sötétől, koromtól. Te pedig finom,
törékeny, hőszin virágnak születél.*

*S én félek, hogy ezek a falak
— az eget csúfoló kőóriások —
bekormoznak, vagy elfonnyaszlanak.*

*Ott lenne néked jó, ahol a széllel
ringó csalitok játszanak s varjak
kacérkodnak a vén jegenyékkal . . .*

*kinn, ahol táncos fodra van a fénynek
s egészséges nagyokat tud nevelni
kicsike kis lány: a nagy legénynek . . .*

*ahol szüzi csókok fakadnak . . .
Bár én vihetnék el szívemre zárva
két erős karomban oda magamnak:*

*ahol a pipacs nyit, szeretet a rang
s a vállra galamb, a szívre boldog csend ül
oda, ahol halkan csendül a messzi harang.*

Csanádi Balogh István.